

DEŃNÍK

Když se mi změnil život, bylo mi
pochybě deset let. Byl jsem ještě malý
kluk s dlouhým životem před sebou. U
dobru jsem chodil do čtvrté třídy sem, do
místní školy v Křetimově, kde jsme byli
s maminkou, tatínkem, strýčkem, bráčkem
a sestrou bydleli. Naše stavení mělo 30
lám předem to bylo druhé největší hospo-
darství ve vesnici.

Pamatuji si, že jsem se rádychy měl jet
na kole se školou domů, protože všude by-
li si sli přimové, kteří nikoho moc ne-
měli rádi, všechno ničili, dělali vše
pro to, aby nám zkomplikovali život a
hlavně byli agresivní. Všichni dospělí jim
řekli **BOLŠEVICI**.

nejhorší a toho bylo,
že hanbovali všechny
v jeho město.

Strány, hory, stepi-
ce, prasa i host
by celou abcd.

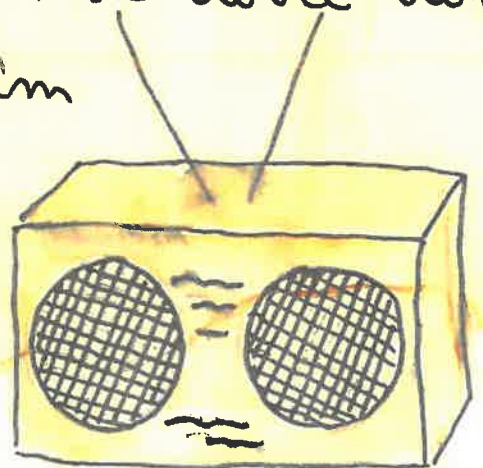
Haridý večer jsem se měl chvilít ven, jel
hvě bolševici chvilili poslouchat pod
oblohu, jistě neposloucháme **SVOBODNOU**

EVROPU, nebo nedovíšíme na mě ně
hru spím. Čas od času se ke mně něk
přicházel, a také nás zvedlo i pár
blížších přátel.

Byla noc 12. na 13. květnu na
1953 když ke mně domů vstoupili
dvě bolševici. Uspale jsem se na
podlínal a všimnul si, že každý
z nich měl vojensku uniformu
na hlavě se jim koupal brat a
některé měli různé vojenské věci.

Jejich pohledy mě proboučovali shru na
shru. Doufal jsem, aby vše dobře dopar
ale někteří hluboko v mém
srdci jsem věřil, že to
taky nebude.

Olina vracila svítla tramvaje, která se roztáhla a hlubokými nohama. A v tu chvíli mi to došlo. Stalo se něco, čím jsme se vichřicí dlouho obírali.

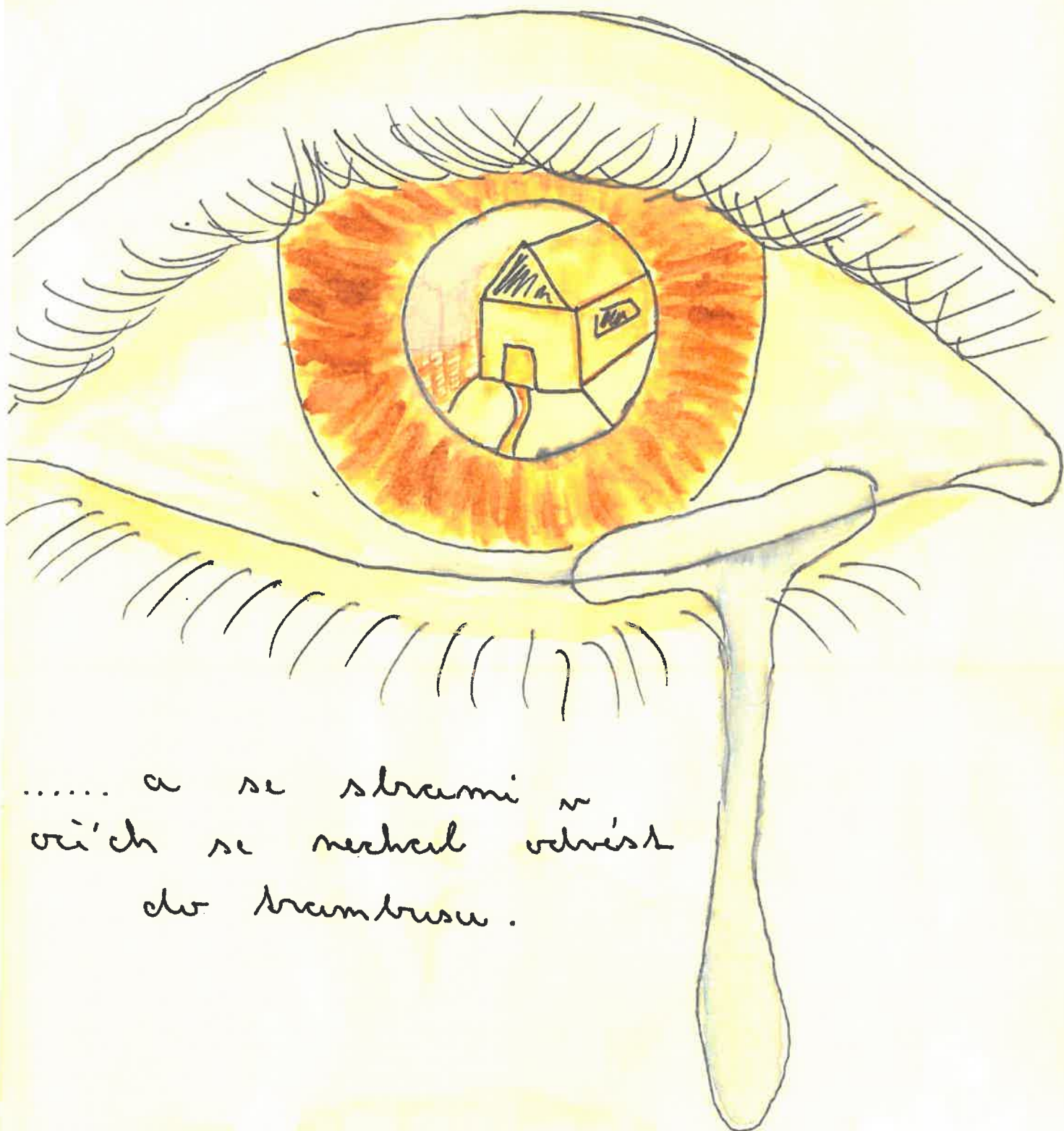
Měli jsme jenom pár minut na to, abychom si stihli do nejmenší věci. Takže nám dovolili si vzít deset šepic a nějaké jídlo, které nám vystačilo takhle až na pár dní.

Chtil jsem si ještě a se-
bou měl svůj hrací obraz,
ale to už mě bolševické
pupádky se rukavic a
křehké mě směrem ven.

Vyblednul jsem se mu z rukou,
abych se mohl naposledy
zaklínat na mého demona

..... a se strasmi v
oči se nechal odvíst
do brambuse.

V hlavě mám miliony myšlenek. Jednu
z nich se mi ale neustále promítá
v hlavě. **CO BUDE S TÁTOU?** Jak
máš najít, když ani nebude vědět,
co se vůbec stalo? Dosud jsem ne-
chápal, proč ho zavěšili do vězení
v jáchymově, snad kvůli protisově-
tským snahám? Nebo v tom bylo bylo
jště něco jiného? Nikdo není, jak
to doopravdy bylo. Slyším, jak řidič
oběil hlávkou v zapalování a trambus
muskuloval. Pomalu se začínáme roz-
jíždět a já pozoruji misející domov
s bolševiky se dvířky. Mě dobře si
ně domuji, že domov v švédině má
někdy nebude mým domovem. Už je to
jiná minulost, která se stále zpomíná-
lou.

Jednou část má sever luhovarskou
cestou přes vel švédinou. Nebusím,
když máš svou nebo co s mámi bude
dít. Nevím vlastně vůbec nic.

Mimochodem se probíhaly v budíně a n
přičít pohybovací směrem na se
V jedné chvíli jsem se našel u
na hranice **POLSKA**. Ale nebr
to bylo. Vlasti náš opravdoví dělá
od ~~čumáku~~, míham, hole do mího
z náš nasm

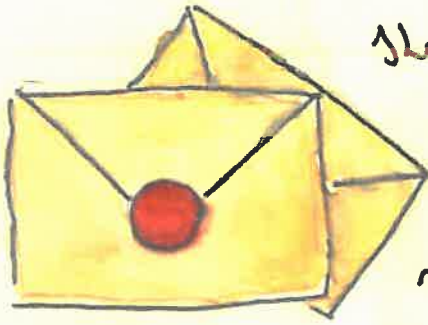
Trambus zastavil se velkého schůbnutí
stavení. Prohlédnul jsem si ho a zjistil
že má jinou pár děr do baráku, hle
ný nypadají jeho polovypadla olona.

Odměnil jsem věci domů a posadil se
na něm k souvencím a úhul,
co se bude dět.

Představu, že kůže je náš nový domov
mí desila.

Od toho všeho už uplynulo půl rokem
a stále čekám, kdy se měmi přije-
de náš bratr, jistě třeba něco musí,
že jsme ve Frýdlance, a ne v
Jičině. Pořád ma něj mys-

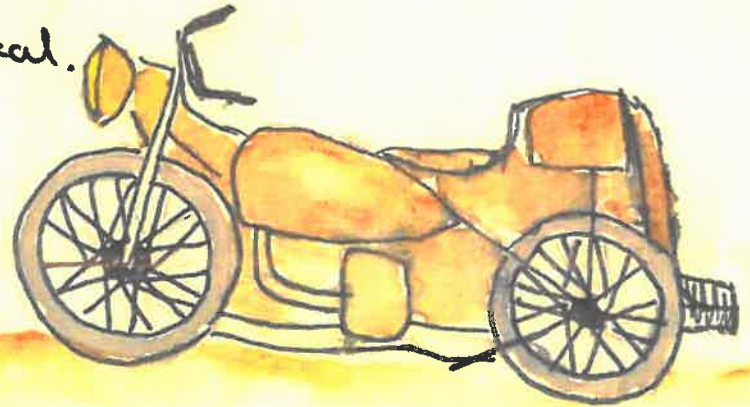

líme a má se rovněji
představu, jistě ho ještě
někdy vidím. Co když se

mu něco stalo? Co když mu bolševici
něco udělali? To všem nikdy neví.

Jak jsem se tak zamyslel do svých
obav v obci, na cestě k našemu
domu jsem zahlédl malou postavičku
jedoucí na motorce. Ještě stále blíž
k našemu domu. Blíž a blíž. Pořád
jsem ma něj hrabal.

Čím víc se při-
blížoval, nypadl
jeho postávk. Asi
mám něco věd.

Zastavil hus ude mě. Na hlavě měl
husinou helmu a brýle. Promluvil a já ho
hned poznal po hlase. Byl to bratr.

Rusoběhl jsem se k němu, abych ho objím
Slzy radosti mi tekly po tváři, divně
usmě mi vyrazil obličej. Leba' moje ro-
dince byla po brumavě a já mohl být šťastn